

UZASADNIENIE

wyroku wydanego na posiedzeniu niejawnym 13 lipca 2019 r.

Z. J. wniosła o zasądzenie od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwoty 400 euro wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 września 2017 r. do dnia zapłaty, oraz o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że na podstawie rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. dochodzi od pozwanego zryczałtowanego odszkodowania za opóźnienie w podróży. Wyjaśniła, że w dniu 9 września 2017 r. miała zaplanowany lot na trasie G. - C. (Grecja), połączeniem realizowanym przez pozwanego przewoźnika. Lot ten uległ jednak opóźnieniu przekraczającemu 6 godzin. Pozwany mimo wezwania do zapłaty nie zapłacił odszkodowania na rzecz powódki (pozew, k. 3-6).

W skutecznie złożonym sprzeciwie od nakazu zapłaty (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Pozwany podniósł zarzut braku legitymacji czynnej powódki, podnosząc, że nie wykazano, aby powódka posiadała potwierdzoną rezerwację na skarżony lot i stawiała się na odprawę pasażerów oraz wskazał, że do opóźnienia lotu doszło z powodu nadzwyczajnych okoliczności, które wyłączają odpowiedzialność przewoźnika. Opóźnienie lotu (...) było spowodowane wystąpieniem nagłej, niespodziewanej i niemożliwej do przewidzenia usterki technicznej samolotu mającego wykonać skarżony lot. Ponadto pozwany zakwestionował żądanie w zakresie odsetek za opóźnienie, wskazując że w niniejszej sprawie winien znaleźć zastosowanie 30 - dniowy termin na spełnienie świadczenia liczony od dnia doręczenia wezwania do zapłaty (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 32-35).

Z dniem 5 lutego 2019 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zmieniła nazwę na (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (pismo pozwanej wraz z załącznikami, k.54-61).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka Z. J. miała zaplanowany na dzień 9 września 2017 r. lot o nr (...) (oznaczony również jako (...) lub TVP (...)) na trasie z G. na K. (Grecja), realizowany przez pozwanego przewoźnika (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w W.. Lot ten uległ opóźnieniu wynoszącemu ponad sześć godzin. Odległość pomiędzy G. a K. wynosi ponad 1 500 kilometrów (dowody: umowa zgłoszenie, k. 8, zaświadczenie o zakłóceniu lotu wystawione dla Z. J., k. 11).

W związku z opóźnieniem w podróży lotniczej powódka reprezentowana przez pełnomocnika pismem z dnia 14 listopada 2017 roku, doręczonym 7 grudnia 2017 r., wezwała (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. do zapłaty kwoty 400 euro, w terminie 30 dni tytułem odszkodowania za opóźnienie lotu (...), na wskazany numer rachunku bankowego, pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego (okoliczność bezsporna, dowód: wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania i potwierdzeniem odbioru - k.12-16).

Pismem z dnia 13 grudnia 2017 r. (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wezwał pełnomocnika powódki do dostarczenia karty pokładowej w celu zweryfikowania uczestnictwa pasażera w skarżonym rejsie. W odpowiedzi na powyższe, pełnomocnik powódki wskazał, że nie posiada ona karty pokładowej i przesłał przewoźnikowi zaświadczenie o zakłóceniach lotu powódki, które powódka otrzymała na lotnisku i podtrzymał zgłoszone żądanie zapłaty odszkodowania (okoliczności bezsporne, dowody: pismo przewoźnika, k. 18, ponowne wezwanie do zapłaty, k. 19).

Pismem z dnia 21 lutego 2018 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przeprosiła Z. J. ze niedogodności związane z rejsem o nr TVP (...) z G. na K. w dniu 9 września 2017 r., wskazując, że opóźnienie ww. rejsu było spowodowane okolicznościami, które pozostają poza kontrolą przewoźnika i zaoferował rekompensatę w wysokości 200 euro (okoliczność bezsporna, dowód: pismo pozwanego, k. 20).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dowodów z dokumentów, których autentyczność i zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie budziła wątpliwości oraz na podstawie twierdzeń przyznanych wprost i niezaprzeczonych przez strony, na podstawie art. 229 k.p.c. i 230 k.p.c.

Postanowieniem z dnia 13 lipca 2019 r. Sąd dopuścił dowody z dokumentów dołączonych do akt na okoliczności wskazane w pismach stron (postanowienie, k. 84).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Na wstępie rozważań należy zaznaczyć, że Sąd rozpoznał niniejszą sprawę na posiedzeniu niejawnym na podstawie art. 1481 § 1 k.p.c., zgodnie z którym Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne.

Z uwagi na zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy, który w ocenie Sądu należy uznać za wystarczający oraz okoliczność, że żadna ze stron nie złożyła w pierwszym piśmie procesowym wniosku o przeprowadzenie rozprawy Sąd, mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych, uznał, że przeprowadzenie rozprawy w niniejszej sprawie nie jest konieczne.

Powódka opierała swoje roszczenie na regulacji zawartej w Rozporządzeniu (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającym wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającym rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. UE L 2004/46/1). Ochrona na podstawie przepisów powołanego Rozporządzenia obejmuje nie tylko pasażerów lotów regularnych, ale również pasażerów lotów nieregularnych, w tym także loty stanowiące część zorganizowanych wycieczek (motyw piąty Rozporządzenia). W myśl art. 5 ust. 1 lit. c Rozporządzenia: w przypadku odwołania lotu, pasażerowie, których to odwołanie dotyczy mają prawo do odszkodowania od obsługującego przewoźnika lotniczego, zgodnie z art. 7, chyba że:

- i) zostali poinformowani o odwołaniu co najmniej dwa tygodnie przed planowym czasem odlotu; lub
 - ii) zostali poinformowani o odwołaniu w okresie od dwóch tygodni do siedmiu dni przed planowym czasem odlotu i zaoferowano im zmianę planu podróży, umożliwiającą im wylot najpóźniej dwie godziny przed planowym czasem odlotu i dotarcie do ich miejsca docelowego najwyżej cztery godziny po planowym czasie przylotu; lub
- (...)) zostali poinformowani o odwołaniu w okresie krótszym niż siedem dni przed planowym czasem odlotu i zaoferowano im zmianę planu podróży, umożliwiającą im wylot nie więcej niż godzinę przed planowym czasem odlotu i dotarcie do ich miejsca docelowego najwyżej dwie godziny po planowym czasie przylotu.

Stosownie do art. 7 ust. 1 Rozporządzenia pasażerowie otrzymują odszkodowanie w wysokości:

- a) 250 EUR dla wszystkich lotów o długości do 1.500 kilometrów;
- b) 400 EUR dla wszystkich lotów wewnątrzspółnotowych dłuższych niż 1.500 kilometrów i wszystkich innych lotów o długości od 1.500 do 3.500 kilometrów;

c) 600 EUR dla wszystkich innych lotów niż loty określone w lit. a) lub b).

Przy określaniu odległości, podstawą jest ostatni cel lotu, do którego przybycie pasażera nastąpi po czasie planowego przylotu na skutek opóźnienia spowodowanego odmową przyjęcia na pokład lub odwołaniem lotu. W dalszej kolejności należy wskazać, iż w myśl art. 5 ust. 3 Rozporządzenia obsługujący przewoźnik lotniczy nie jest zobowiązany do wypłaty rekompensaty przewidzianej w art. 7, jeżeli może dowieść, że odwołanie jest spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków.

Sąd zważył, że artykuły 5, 6 i 7 Rozporządzenia nr 261/2004 należy interpretować w ten sposób, że do celów stosowania prawa do odszkodowania, pasażerów opóźnionych lotów należy traktować jak pasażerów odwołanych lotów oraz że mogą oni powoływać się na prawo do odszkodowania przewidziane w art. 7 tego Rozporządzenia, jeżeli z powodu w/ w lotów poniosą stratę czasu wynoszącą co najmniej trzy godziny, tzn. jeżeli przybędą do ich miejsca docelowego co najmniej trzy godziny po pierwotnie przewidzianej przez przewoźnika lotniczego godzinie przylotu. Niemniej, takie opóźnienie nie rodzi po stronie pasażerów prawa do odszkodowania, jeżeli przewoźnik lotniczy jest w stanie dowieść, że odwołanie lub duże opóźnienie lotu jest (było) spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków, to jest okoliczności, które pozostają poza zakresem skutecznej kontroli przewoźnika lotniczego (tak Europejski Trybunał Sprawiedliwości w wyroku z dnia 19 listopada 2009 r. w sprawach połączonych C-402/07 i C 432/07 mających za przedmiot wnioski o wydanie na podstawie art. 234 WE orzeczeń w trybie prejudycjalnym, złożone w postępowaniu C. S., G. S., A. S. p-ko (...) oraz S. B., K. L. p-ko A. France SA, (...) (...) - (...)).

Należy podkreślić, że celem Rozporządzenia wynikającym zwłaszcza z motywu drugiego, jest podniesienie poziomu ochrony pasażerów lotniczych, poprzez naprawienie szkód przez nich poniesionych w ramach transportu lotniczego w przypadku „odmowy przyjęcia na pokład i odwołania lub dużego opóźnienia lotów”. Pasażerowie, których lot został odwołany oraz pasażerowie, których lot jest znacznie opóźniony, ponoszą analogiczną szkodę polegającą na stracie czasu w stosunku do pierwotnego planu ich lotu, a w konsekwencji znajdują się w porównywalnych sytuacjach. Dlatego też należy uznać za Europejskim Trybunałem Sprawiedliwości, że pasażerowie lotów opóźnionych mogą powoływać się na prawo do odszkodowania przewidzianego w art. 7 Rozporządzenia nr 261/2004, jeżeli z powodu opóźnienia poniosą stratę czasu wynoszącą co najmniej trzy godziny. Takie rozwiązanie jest również zgodne z motywem piętnastym Rozporządzenia, skoro na podstawie tego motywu ustawodawca powiązał „duże opóźnienie” z prawem do odszkodowania. Ponieważ art. 6 Rozporządzenia przypisuje takie skutki prawne już w przypadku niektórych lotów opóźnionych o dwie godziny, motyw piętnasty Rozporządzenia obejmuje bez wątpienia opóźnienia o co najmniej trzy godziny. Podkreślić należy, iż także wyrokiem z dnia 23 października 2012 r. w połączonych sprawach C-581/10 i C-629/10 Europejski Trybunał Sprawiedliwości orzekając w składzie (...) potwierdził interpretację Rozporządzenia zaprezentowaną w wyroku C-402/07.

W sprawie niekwestionowany pozostawał fakt, że lot realizowany przez pozwanego o nr (...) z G. na K., którego uczestnikiem była powódka, był opóźniony, przy czym czas opóźnienia przekraczało 3 godziny. Poza sporem pozostawało również, że lot ten miał charakter wspólnotowy, odległość liczona metodą po ortodromie, pomiędzy lotniskiem w G. a lotniskiem na K. wynosi ponad 1 500 kilometrów.

W ocenie Sądu niezasadny okazał się zarzut braku legitymacji czynnej podniesiony przez stronę pozwaną.

Należy wskazać bowiem, że osobą uprawnioną do uzyskania odszkodowania jest osoba posiadająca rezerwację na dany lot, która stawiała się do odprawy pasażerskiej. Zgodnie z treścią art. 2g powołanego Rozporządzenia WE nr 261/2004, "rezerwacja" oznacza fakt posiadania przez pasażera biletu lub innego dowodu potwierdzającego, że rezerwacja została przyjęta i zarejestrowana przez przewoźnika lotniczego lub organizatora wycieczek. Stosownie do art. 3 ust. 2 a) cytowanego Rozporządzenia, ust. 1 stosuje się pod warunkiem, że pasażerowie posiadają potwierdzoną rezerwację na dany lot oraz, z wyjątkiem przypadku odwołania, o którym mowa w art. 5, stawią się na odprawę pasażerów - zgodnie z wymogami i w czasie określonym uprzednio na piśmie (w tym poprzez środki elektroniczne) przez przewoźnika

lotniczego, organizatora wycieczek lub autoryzowane biura podróży, lub jeżeli czas nie został określony - nie później niż 45 minut przed ogłoszoną godziną odlotu.

Okoliczności te powódka wykazała za pomocą złożonych w toku postępowania poświadczonych za zgodność z oryginałem kserokopii umowy o świadczenie usług turystycznych oraz zaświadczenia o zakłóceniu lotu Z. J.. Pozwany nie zakwestionował tych dokumentów, a zatem Sąd nie widział podstaw by odmówić im wiarygodności. Z przedłożonych dokumentów wynika w sposób jednoznaczny, że powódka wykupiła usługę turystyczną, w ramach której miała ona zagwarantowany przelot z G. na K. i z powrotem. Co prawda samo wykupienie wycieczki turystycznej nie decyduje w żaden sposób o fakcie stawienia się na odprawę w wyznaczonym czasie, jednakże treść przedstawionych dokumentów, w szczególności pisemnego zaświadczenia o zakłóceniu lotu wystawionego dla Z. J., tj. o jego opóźnieniu do dnia 10 września 2017 r. do godziny 06:00 oraz twierdzeń powódki co do okoliczności towarzyszących temu rejsowi, w tym zaistnienia opóźnienia lotu i jego zakresu pozwoliły przyjąć, że powódka rzeczywiście podróżował lotem (...) (TVP (...)). Niezależnie od powyższego, należy mieć na względzie, że dyby powódka, jak twierdzi pozwany, nie posiadała rezerwacji na skarżony rejs, ani nie stawiała się do jego odprawy we właściwym, to niewątpliwie nie dysponowałaby wskazanymi dokumentami, a w szczególności nie otrzymałaby wskazanego zaświadczenia. Powyższe w ocenie Sądu wystarcza, aby uznać, że powódka posiada legitymację czynną do wystąpienia z roszczeniem w oparciu o Rozporządzenie nr 261/2004. Zaznaczyć trzeba, że strona pozwana w zakresie wykazania faktu niestawienia się powódki w wyznaczonym czasie na lotnisku w G. nie przedstawiła jakichkolwiek wniosków dowodowych, ograniczając się jedynie do negacji twierdzeń przedstawionych przez stronę powodową. Podkreślenia wymaga, że okoliczność niestawienia się powódki do odprawy jest to fakt, z którego strona pozwana wywodzi dla siebie korzystne skutki prawne i na gruncie danego postępowania zobowiązana jest do właściwego wykazania tych okoliczności. Zauważyć trzeba, że pozwany jako przewoźnik lotniczy miał z całą pewnością możliwość przedstawienia listy pasażerów lotu (...) (TVP (...)), z której wynikałoby, że lot ten ostatecznie nie został wykonany na rzecz powódki, zwłaszcza w sytuacji, w której powódka przedstawiła dowody na okoliczność, że lot ten był zarezerwowany na jej dane. Bierność strony w tym zakresie na gruncie postępowania cywilnego rodziła z kolei negatywne skutki procesowe w postaci nieuwzględnienia zgłoszonego w sprzeczności zarzutu.

Zgodnie z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2008 roku w sprawie C -549/07 mającej za przedmiot wnioski o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, w postępowaniu F. H. p-ko A. – L. S., jedynie takie problemy techniczne statków powietrznych mogą być następstwem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków, których źródło stanowią zdarzenia, które nie wpisują się w ramy normalnego wykonywania działalności danego przewoźnika lotniczego i nie pozwalają mu na skuteczne nad nimi panowanie.

Na zaistnienie takich właśnie okoliczności powoływał się w niniejszej sprawie pozwany, wskazując, że do opóźnienia przedmiotowego lotu doszło m.in. z powodu usterki luku bagażowego samolotu obsługującego rejs. Pozwany podnosił, że wskazana usterka techniczna miała charakter atypowy i nieprzewidywalny, a ponadto, że pozostawała poza zakresem skutecznej kontroli ze strony przewoźnika.

Podkreślenia wymaga, że co do zasady nie budzi wątpliwości, że usterki techniczne mogą stanowić nadzwyczajną, niezależną od przewoźnika przyczynę, jeśli nie mógł on ich racjonalnie przewidzieć i uwzględnić w ramach normalnego wykonywania działalności w danym czasie. Pozwany nie przedstawił jednak żadnych środków dowodowych na okoliczność tego, czego dotyczyła wskazana usterka, ani też, czy usterka techniczna samolotu, na którą się powołuje, była nieprzewidywalna i niemożliwa do uniknięcia pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków, a nadto, że usunięcie tej usterki wymagało czasu niepozwalającego uniknąć opóźnienia, które wystąpiło w niniejszej sprawie. Pozwany nie wykazał również niemożliwej do wyeliminowania zależności, pomiędzy wzmiankowaną awarią, a opóźnieniem lotu objętego niniejszym postępowaniem, a zatem nie tylko, że przywrócenie sprawności samolotu nie było możliwe we wzmiankowanym okresie, ale także niemożności zapewnienia innego samolotu, który mógłby zrealizować analizowany lot bez opóźnienia, czy to należącym do floty pozwanego, czy to pozyskanym od innego przewoźnika.

Niezależnie od powyższego, pozwany nie wykazał również, aby podjął wszelkie możliwe środki mające na celu uniknięcie, bądź zmniejszenie powstałego opóźnienia. Na tę okoliczność pozwany nie złożył żadnych wniosków dowodowych, a same jego twierdzenia uznać należało za niewystraszające. W ocenie Sądu, pozwany nie wykazał nawet prób poszukiwania korzystniejszych sposobów uniknięcia bądź zniwelowania opóźnienia rzeczowego lotu. Na przewoźniku spoczywa bowiem obowiązek zaplanowania siatki lotów w taki sposób, aby wykonać rejs zgodnie z ramami czasowymi. Przewoźnik jest zobowiązany do podjęcia wszelkich racjonalnych środków w celu uniknięcia nadzwyczajnych okoliczności, powinien rozsądnie na etapie planowania lotu uwzględnić ryzyko opóźnienia związanego z ewentualnym zaistnieniem takich okoliczności. Powinien w związku z tym przewidzieć określoną rezerwę czasu pozwalającą mu, w miarę możliwości, na wykonanie całego lotu po ustaniu nadzwyczajnych okoliczności (por. wyrok Trybunału Sprawiedliwości z 2011-06-12, C-294/10). Zaniechanie tej czynności spowodowało opóźnienie skarżonego rejsu i wystąpienie ponad 6 godzinnego opóźnienia skarżonego rejsu.

W niniejszej sprawie pozwany w zasadzie ograniczył się do samych twierdzeń zawartych w sprzeciwie, co do wystąpienia okoliczności nadzwyczajnych, które to twierdzenia okazały się niewystarczające, albowiem nie zostały poparte żadnymi dowodami. Strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 stycznia 2012 roku sygn. akt I ACa 1320/11).

W konsekwencji, zdaniem Sądu pozwany nie udowodnił, aby w niniejszej sprawie wystąpiły „nadzwyczajne okoliczności”, które wyłączałyby jego odpowiedzialność w oparciu o treść art. 5 ust. 3 Rozporządzenia nr 261/2004 roku.

W związku z powyższym, mając na uwadze treść art. 7 ust. 1 Rozporządzenia, stwierdzić należy, iż powódce przysługuje wobec pozwanego roszczenie o odszkodowanie w kwocie 400 euro stosownie do art. 7 ust. 1 lit b w zw. z art. 5 ust. 1 lit c Rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 roku, dlatego Sąd orzekł jak w pkt. I sentencji wyroku.

Powódce należały się również odsetki za opóźnienie w wypłacie odszkodowania.

W myśl art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Roszczenie powódki podlegało oddaleniu jedynie w zakresie pretensji ubocznej. Powódka żądała bowiem zasądzenia odsetek za opóźnienie od dnia 10 września 2017 r. To stanowisko nie zasługuje jednak na aprobatę, albowiem roszczenie dochodzone w niniejszej sprawie ma niewątpliwie charakter odszkodowawczy. Termin jego spełnienia nie został oznaczony ani w wyżej powołanym akcie prawa unijnego ani w umowie dotyczącej wykonania przewozu lotniczego. Zgodnie z art. 455 k.c. jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania.

Powódka przedstawiła kserokopię dowodu nadania wezwania do zapłaty z dnia 4 grudnia 2017 r. oraz dowodu jego doręczenia pozwanemu w dniu 7 grudnia 2017 r. Ponieważ pozwany nie kwestionował faktu otrzymania wezwania, a powódka w wezwaniu wyznaczyła termin 30 dni na spełnienie świadczenia, Sąd przyjął, że roszczenie powódki mogło stać się wymagalne po upływie określonego terminu na spełnienie świadczenia, tj. najwcześniej 7 stycznia 2018 r. Wobec powyższego, żądanie zasądzenia odsetek za okres poprzedzający tę datę, podlegało oddaleniu jako nieuzasadnione (pkt I i II sentencji wyroku).

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu Sąd wydał w oparciu o zasadę odpowiedzialności za jego wynik, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. (pkt III sentencji wyroku). Mając na uwadze fakt, iż pozwany nie ostał się ze swą obroną w jakimkolwiek zakresie, zobowiązany jest do zwrotu powódce kosztów procesu. W niniejszym postępowaniu na koszty, jakie poniosła powódka składają się: opłata od pozwu w kwocie 30 zł oraz opłata za czynności profesjonalnego pełnomocnika procesowego będącego adwokatem, która wyniosła 900 zł zgodnie z § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w brzmieniu obowiązującym w dacie wytoczenia powództwa oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, tj. łącznie 947 zł.

Z.ądzenie: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego.